

ปิดลูกระเบิด

ในช่วงสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้เพียรพยายามให้หมู่คณะในโรงงานทำวิชาช่วยกันแก้ไขไม่ให้มนุษย์รบราฆ่าฟันและเบียดเบียนกันเอง แล้วช่วยทำให้ประเทศชาติพ้นภัยด้วยวิชาธรรมกาย มีอยู่ครั้งหนึ่งซึ่งจะเรียกว่าตำหนักไม่เชิง หลวงปู่ได้ถามคณะศิษย์ผู้ทำวิชาหลาย ๆ คนในโรงงานเกี่ยวกับผลของสงครามโลกว่าเป็นอย่างไร ซึ่งทุกคนก็ตอบตามญาณทัศนะของตน

...ปิดลูกระเบิด...

ถามเรียงบุคคลจนกระทั่งมาถึงคนสุดท้ายคือคุณยาย ท่านถามว่า “ลูกจันทร์ เยอร์มันแพ้หรือชนะวะ” คุณยายก็นิ่งไปสักพักหนึ่งแล้วตอบว่า “เยอร์มันแพ้เจ้าค่ะ” ท่านถามอย่างนี้ทุกคืนเป็นปี คุณยายก็ยืนยันว่าแพ้ หลวงปู่เลยสั่งว่าให้ช่วยกันทำวิชาเพื่อแก้ไข เพราะประเทศไทยในขณะนั้นต้องจำยอมอยู่ฝ่ายเดียวกับญี่ปุ่นและเยอรมัน ทุกคนก็ทำวิชากันตามที่ท่านสั่ง

ช่วงระหว่างสงครามโลกผู้ทำวิชาต้องตรวจดูตลอดว่าแม่ทัพของแต่ละฝ่ายคิดอย่างไร ประเทศนั้นคิดอย่างไร ประเทศนี้คิดอย่างไร เขาจะเตรียมการมาอย่างไร จะมาทิ้งระเบิดเวลาไหน ถ้าตอบผิดก็ตาย เช่น ตอบว่า 6 โมงเช้าจะมาทิ้งระเบิด แต่ความเป็นจริงคือเขามาทิ้งตอนตี 4 ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้ตอบคำถามนอนหลับเพื่อมาคอยเข้าเวรทำวิชาตอน 6 โมงเช้า

...ปิดลูกกระเบิด...

ถ้าตอบผิดอย่างนี้ก็ต้องตายสถานเดียว ดังนั้นจึงตอบผิดไม่ได้ คุณยายก็เป็นหนึ่งในผู้ที่ตอบคำถามเหล่านี้ เพราะท่านเป็นหัวหน้าเวรชาดรู้ ซึ่งจะต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องเหตุผลที่จะตอบกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ ตอบคำถามตามหลักวิชาทั้งหยาบและละเอียด เรื่องหยาบเช่นคำถามที่เกี่ยวกับสงครามโลกในเมืองมนุษย์ เรื่องละเอียดเช่นคำถามเกี่ยวกับสงครามภายในระหว่างธาตุธรรม แล้วท่านก็แก้ไขกันไป “ลูกจันทร์ ระเบิดมาเวลาไหนวะ” เมื่อคุณยายตอบว่าเป็นเวลาใดแล้ว พอถึงเวลานั้นจะมีการดับไฟทันที เพื่อไม่ให้นักบินเห็นเป้าหมาย ทุกอย่างต้องเตรียมพร้อมอย่างดี เพราะคำตอบของคุณยายไม่เคยผิดพลาดเลยแม้แต่ครั้งเดียว

...ปิดลูกกระเบิด...

เรื่องการปิดลูกกระเบิดของคณะผู้ทำวิชา
วัดปากน้ำ เป็นเรื่องที่ฮือฮามากในสมัยนั้น เริ่มจากที่
พระเดชพระคุณหลวงปู่สั่งให้ผู้ทำวิชาทำใจหยุดนิ่ง
ช้าลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเห็นพระธรรมกายและ
เข้าถึงพระธรรมกายไปพร้อม ๆ กัน จากนั้นท่านจึง
ถ่ายทอดวิชาการปิดลูกกระเบิดให้ โดยผู้ศึกษาไม่ต้อง
ทำอะไรเลย นอกจากทำใจหยุดนิ่งเพียงอย่างเดียว
และซ้อนรวมพระธรรมกายของแต่ละท่านให้เป็น
อันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ เมื่อ
ท่านทำอะไรก็ทำอย่างนั้น เช่นอำพรางเมืองเอาไว้
ทำให้นักบินเข้าใจผิดคิดว่าเป็นป่า พอถึงป่าหรือทะเล
ก็ทำให้เห็นเป็นเมือง เป็นเหตุให้นักบินทิ้งระเบิดผิด
เป้าหมาย ไม่ได้หมายความว่าใช้มือปิดลูกกระเบิดที่
กำลังตกลงมาอย่างที่ท่านหลายคนเข้าใจ

...ปิดลูกกระเบิด...

ในการปิดลูกกระเบิดทั้งหมด มีอยู่ครั้งหนึ่งซึ่งเป็นครั้งสำคัญมากที่สุด พระเดชพระคุณหลวงปู่ทราบด้วยญาณทัศนะของท่านว่าพญามารมีวัตถุประสงค์ที่จะดลบันดาลให้มนุษย์กลุ่มหนึ่งได้สร้างระเบิดที่มีกำลังทำลายล้างสูงขึ้น แล้วนำมาทิ้งที่ประเทศไทย โดยเฉพาะบริเวณที่เป็นแหล่งของผู้รู้ที่สามารถทำวิชาธรรมกายได้ เพราะวิชาธรรมกายมีอานุภาพในการสู้รบกับพญามารซึ่งเป็นฝ่ายบาปอกุศลโดยตรงเมื่อหลวงปู่ทราบก่อนดังนี้แล้ว ท่านอยากจะทดสอบดูว่าในบรรดาศิษยานุศิษย์ผู้ทำวิชาของท่านมีใครเห็นและทราบตรงกันบ้าง พอดีกับที่คุณยายกำลังเข้าเวรอยู่ในช่วงนั้นพอดี ท่านจึงถามขึ้นว่า “ลูกจันทร์ มึงเห็นไหมวะ เค้าจะเอาระเบิดลูกนี้มา ดูซิวะ ถ้ามาถึงเมืองไทยแล้วจะเป็นอย่างไร” คุณยายท่านก็ปล่อย

ใจเข้าสู่ศูนย์กลางกายไปจนเห็นตามอย่างหลวงปู่ แล้วก็ตอบตามภาพที่เห็นในสมาธิว่า “จะเขียนเรียบเป็นหน้ากลอง แหกเป็นจุดทั้งต้นไม้ใบหญ้าตึกตึ้นตึกตา ไม่มีอะไรที่มีชีวิตเหลืออยู่เจ้าคะ” นี่เป็นการรู้เห็นเป้าหมายของระเบิดลวงหน้าก่อนที่ชาวโลกจะรู้จักกัน เป็นความตั้งใจดั้งเดิมของพญามารหรือธาตุธรรมฝ่ายบาปอกุศล ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงปู่ไม่ได้ทราบมาจากการอ่านข่าวใดๆ แต่ท่านทราบด้วยญาณที่สนะ

เมื่อมีผู้เป็นพยานการรู้เห็นของท่านดังนี้แล้ว พระเดชพระคุณหลวงปู่จึงบอกกับหมู่คณะผู้ทำวิชาทั้งหมดว่า พวกเรายอมตายที่นี่ ตายพร้อมๆ กัน ท่านบอกว่าเจ็ดวันนี้ถ้าเราไม่ชนะก็ยอมตายกันทั้งหมด แล้วท่านก็สั่งให้ลั่นกุญแจประตูด้านนอกของ

...ปิดตู้กระเบ็ด...

โรงงานทำวิชาเอาไว้ ทุกคนต้องประจำการอยู่ตลอดเวลา วันละ 24 ชั่วโมง แบ่งเป็นรอบ รอบละ 6 ชั่วโมง สลับกันตลอดทั้งวันทั้งคืนไม่มีหยุด ท่านสู้อย่างนี้โดยที่ไม่มีใครล่วงรู้เลย

หลวงปู่สั่งให้ทุกคนทำวิชาเพื่อแก้ไขภัยพิบัติครั้งใหญ่หลวง ด้วยการทำให้ประเทศไทยรอดพ้นจากการเป็นเป้าหมายในการทิ้งระเบิดทำลายล้างสูงลูกนี้ โดยท่านตั้งใจว่าจะทำให้ระเบิดไปตกกลางทะเลแทน เมื่อครบ 7 วันแล้ว ปรากฏว่าระเบิดดังกล่าวไม่ได้ถูกนำมาทิ้งที่ประเทศไทย โดยกระแสน้ำไปได้บันดาลให้ฝ่ายสัมพันธมิตรตัดสินใจนำระเบิดไปทิ้งยังประเทศหนึ่งซึ่งมีวิบากกรรมจากการก่อสงครามมานาน

...ปิดลูกกระเบิด...

การปิดลูกกระเบิดนี้ผู้มีอำนาจท่านไม่ได้ใช้มือปิด แต่ปิดด้วยวิธีการหยุดกับนิ่งอย่างเดียวเท่านั้น การทำใจหยุดนิ่งเฉยจะเปิดโอกาสให้ผู้มีอำนาจมากกว่าลงซ้อน ซึ่งคุณยายก็เป็นบุคคลผู้หนึ่งที่ทำหน้าที่ปิดระเบิดมากมายหลายครั้ง แม้ว่าในขณะที่ทำวิชชาจะมีการทิ้งระเบิดในละแวกนั้นอยู่เรื่อย ๆ แต่ท่านก็ไม่หวั่นไหว คิดเพียงแต่ว่าจะต้องช่วยแก้ไขทุกข์มนุษย์ ไม่ให้รบราฆ่าฟันกัน ซึ่งก็น่าอัศจรรย์ใจว่าไม่มีระเบิดลูกใดตกลงมาสู่วัดปากน้ำเลย

สุดท้ายสงครามโลกครั้งที่ 2 จบลงโดยเยอรมันเป็นฝ่ายแพ้ แม้จะรู้ว่าต้องแพ้อยู่แล้วแต่หลวงปู่วัดปากน้ำก็ต่อว่าคุณยายว่าทำใจอ่อน ทำให้ประเทศไทยอาจต้องเสียหายโดยตกเป็นฝ่ายใช้หนี้สงครามอย่างมหาศาล คุณยายเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า

ท่านถูกพระเดชพระคุณหลวงปู่ดูอยู่ครั้งเดียวเพราะ
ญาณแม่นยำเกินไป ทำให้ท่านถึงกับน้ำตาไหล จึงเดิน
ออกจากโรงงานทำวิชาไปที่โบสถ์แล้วแหงนมองดู
กระเบื้องหลังคาเพื่อปรับใจให้เป็นปกติ สักครู่เมื่อ
ท่านสบายใจดีแล้ว พระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ใช้ให้
คนมาตามคุณยายกลับไปนั่งทำภาวนาต่อ และด้วย
บุญบันดาล ถึงเยอรมันจะแพ้สงคราม ท่านก็กลั่นแกล้ง
ให้ประเทศไทยไม่ต้องตกเป็นฝ่ายใช้หนี้สงครามไป
พร้อมกับเยอรมันและญี่ปุ่น เพราะทางฝ่ายสัมพันธมิตร
ซึ่งเป็นผู้ชนะนั้นเห็นแก่ชาวไทยกลุ่มหนึ่ง คือ
ขบวนการเสรีไทยที่คอยสนับสนุนฝ่ายสัมพันธมิตร

